

REZISTENȚA DIN MUNȚII FĂGĂRAȘ, VERSANTUL SUDIC

Grupul "Haiducii Muscelului" condus de Gheorghe Arsenescu și frații Toma și Petre Arnăuțoiu

În primăvara anului 1948, deci după ce fruntașii conduși de Iuliu Maniu și Ion Mihalache, reprezentanții rezistenței naționale împotriva barbariei sovietice, fuseseră întemnițați, s-a declanșat, din instinctul salvării naționale, ca o comandă, mișcarea armată în toți munții României. Astfel asistăm la gruparea elementelor active de la poalele Făgărașului, din nordul județelor Argeș, Muscel și Dâmbovița. Mișcarea ce se va înfripa avea să stăpânească această regiune peste un deceniu urmărind înfricoșarea și la nevoie pedepsirea celor vânduți rușilor în scopul terorizării poporului și distrugerii instituțiilor de bază ale României.

Odată cu începutul primăverii anului 1948, Apostol Dumitru-Milu, originar din comuna Seci-Argeș, profesor la liceul Brătianu din Pitești, a trecut la organizarea grupului de rezistență de pe Valea Topologului, din Munții Frunții. A fost prins în toamna lui 1948 și, după condamnarea la 25 de ani muncă silnică, a fost ridicat din închisoare de căpitanul Cîrnu, călăul Securității din Pitești, și împușcat la marginea comunei natale.

Dar ceea ce nu știa Securitatea la acea dată era faptul că Dumitru Apostol luase legătura și cu Gheorghe Arsenescu, care începuse organizarea pe valea Dâmboviței, între Dragoslavele și Rucăr.

De fapt munții începuseră să fiarbă. Se știe că în aceeași vară a lui 1948, colonelul Ion Uță colinda sălașele de pe văile Mehadicăi până la Luncăvăț și Cornereva, pe valea Belea Rea, în căutare de oameni și locuri pentru punerea în practică a unei rezistențe armate anticomuniste.

Versantul nordic al Făgărașului de asemenea începuse să-și coordoneze acțiunile prin înmănuncherca într-un lot a organizațiilor răzlețe ce se înfiripaseră fie la liceul Negru Vodă, fie printre muncitorii de la I.A.R. și Astra Brașov, a organizațiilor veteranilor de război și ofițerilor scoși din armată, conduși de învățătorul Ion Prodan (socotit inițiatorul mișcării de rezistență făgărășană), precum și a grupului intelectualilor dintre văile Viștea și Ucea de sub ascultarea lui Olimpiu Borza.

Organizarea grupului "Haiducii Muscelului"

După arestarea lui Apostol Dumitru, în toamna lui 1948, la București se întâlnesc Gheorghe Arsenescu, Dumitrescu Lazea și Toma Arnăuțoiu și hotărăsc extinderea mișcării de rezistență și trecerea la acțiune armată. La început se conta pe armamentul pe care Arsenescu îl avea ascuns în munte. Colonelul Gheorghe Arsenescu fusese comandantul Regimentului 30 Muscel și șef de stat major al Diviziei a III-a. Toma Arnăuțoiu era ofițer de cavalerie din Garda Regală, iar Ion Lazea Dumitrescu era proprietar, fruntaș al Partidului Național Țărănesc.

În aceeași perioadă s-a mai întâlnit Arsenescu cu Andrei Gheorghe care, condamnat după aceea, a murit la canal, și cu Vișoianu Iosif, trecut de asemenea pe la Canalul morții, ambii din comuna Domnești, județul Muscel. La sfârșitul lunii septembrie 1948, Gheorghe Arsenescu, Toma Arnăuțoiu și Dumitrescu Lazea au sosit din comuna Brădetu de pe Valea Vîlsanului, la locuința preotului Victor Popescu. În continuare merg în comuna Nucșoara, la casa învățătorului Iancu Arnăuțoiu, tatăl lui Toma, pentru a pune la punct problemele legate de organizare.

Reveniți la București și informați că sînt urmăriți de organele de securitate, la sfârșitul lui februarie 1949, Gheorghe Arsenescu și Toma Arnăuțoiu părăsesc ascunzătoarea din capitală și pe 1 martie 1949 ajung din nou la casa preotului Victor Popescu, de unde după un scurt popas de câteva ore pleacă la Nucșoara, care se găsea la o distanță de numai 4 kilometri de Brădetu.

În Nucșoara, în casa lui Rizea Gheorghe, la sfârșitul lunii martie 1949 s-a constituit conducerea mișcării de rezistență formată din următoarele persoane: Gheorghe Arsenescu, Toma Arnăuțoiu (locotenent de cavalerie, absolvent al Liceului Militar Regele Ferdinand I, de la Chișinău, refugiat la Craiova; a fost coleg cu Jenică Arnăutu, tot ofițer, care s-a ocupat de organizarea rezistenței armate din Obcinile Bucovinei și cu Tiberiu Țolescu, ofițer de cavalerie, component al mișcării de rezistență condusă de generalul Carlaonț); Petre Arnăuțoiu (proprietar în comuna Nucșoara, fratele lui Toma, secretarul organizației, având pseudonimul "Bujor"); Jubleanu Titu (din Nucșoara, șef al serviciului aprovizionare, cu pseudonimul "Prisăcaru"); Chircă Ion (țaran, satul Slătioara, comuna Nucșoara);

Jubleanu Constantin-Tică (fiul celui de mai sus, care a murit în luptă); Jubleanu Maria (soția lui Tică, a murii în luptă); Milea Benone (absolvent de liceu, din comuna Nucșoara); Marinescu Virgil (învățător din salul Secături, comuna Nucșoara, membru P.N.Ț.); Marinescu Ion (student la medicină, fiul celui de mai sus, omorât în munte în condiții neclare); Marinescu Alexandru (elev de liceu, fratele celui de mai sus); Mămăligă Gheorghe (țaran basarabean stabilit în Nucșoara); Plop Maria (refugiată din Basarabia, stabilită în Nucșoara); Drăgoi Cornel (student la litere în București, fiul preotului din Nucșoara); preotul Drăgoi Ion (la acea întâlnire a oficial o rugăciune invocându-se ajutorul lui Dumnezeu pentru cauza la care participanții s-au legat prin jurământ ca să lupte cu arma în mână împotriva comunismului).

Cu această ocazie s-a hotărât ca statul major al organizației să fie la Rucăr, de unde păstrau legătura cu satele. Despre constituirea organizației știa tot satul, care era foarte solidar; până și jandarmii din localitate, Ionescu Nicolae (șef de post) și Dumitrescu Luca (plutonier), au fost la curent cu aceasta, fiind ulterior arestați și condamnați.

Procurarea și transportul armamentului începuse să se facă încă din toamna lui 1948 spre adăposturile din munte pregătite de Chircă Ion. Printre cei ce au contribuit la această operație s-au numărat: Ciolan Nicolae și Niță Iosif din Petroșani, Cosea Aurelia din satul Slatina pendinte de comuna Nucșoara, apoi Chircă Elena cu fiul ei, Popescu Constantin, Samoilă Constantin, Chircă Marina și Simion Ana, toți din Nucșoara, și alții.

Casa învățătorului Toma Arnăuțoiu a fost pusă sub observația Securității din Pitești, condusă de căpitanul călău Cîrnu. În vinerea Paștelui din 1949 a sosit acasă al treilea fiu al învățătorului, anume Anton Arnăuțoiu, care venea din sanatoriul Turia (județul Trei Scaune - azi Covasna) pentru a face sărbătorile împreună cu familia. Era bolnav de T.B.C. În urma rănilor de la plămâni pe care le suferise în timpul celui de al doilea război mondial în timpul unei lupte aeriene. Nu știa nimic din ceea ce se petrecuse pe acasă. Ajuns în curte a fost somat de căpitanul Cîrnu. Acesta și însoțitorii lui au intrat în casă, după ce Anton a deschis ușa, și au răscolit toate încăperile, după care au arestat pe bătrânul Iancu Arnăuțoiu, spunându-i să-și la hainele de schimb. După două zile Anton a plecat la sanatoriu, acasă rămânând numai Laurenția, mama lui.

În a treia zi după Duminica Învierii, din același an, organele de Securitate au arestat pe preotul Popescu Victor și pe fiul acestuia, Daniel. După șase zile de anchetă în arestul Securității din Pitești, timp în care au fost supuși la diferite torturi fizice, ancheta nu a reușit să stabilească probe pentru implicarea lor în proces. Au fost eliberați atât tatăl cât și fiul și amenințați de Cîrnu că, dacă nu vor colabora la prinderea "bandiților", vor fi omorâți ca niște câini și aruncați la marginea drumului.

La începutul verii, după frecvente căutări în munte și împrejurimile satului, soldate cu eșec, organele de Securitate au hotărât să întreprindă o acțiune de mare anvergură, în acest scop au pregătit cadre speciale și numeroase camioane cu ostași gata de intervenție când se va da alarma de acțiune. Alarmarea Securității se făcuse din luna aprilie când grupul lui Toma Arnăuțoiu fusese semnalat că acționa în munții Șteviuța și Olicu, la vărsarea pârâului cu același nume în pârâul Zîrnei, ce-și mână apele spre râul Doamnei. Se aflase acest lucru prin agenții infiltrați printre forestierii din regiunile respective.

În seara de 18 iunie, Toma Arnăuțoiu s-a întâlnit cu plutonierul Paul Paul, din comuna Brăduleț, căruia i-a solicitat să-i procure armament. Dar a doua zi dimineața, duminică 19 iunie, securiștii au dat buzna în casa învățătorului Arnăuțoiu, fiind informați că se găsesc acolo membrii organizației "Haiducii Muscelului", într-adevăr erau cei doi frați Arnăuțoiu, Gheorghe Arsenescu, Milea Benone și Chircă Ion. Această grupă de securiști a fost condusă de Ionel Iorgulescu. Soldații se aflau postați la toate colțurile clădirii. Doi plutonieri, Apăvăloaiei Constantin și Lungu Florea, au intrat prin spatele locuinței încercând să forțeze intrarea în care se aflau partizanii.

Arsenescu ținea ușa cu piciorul și, când aceasta s-a deschis, cei dinăuntru au tras, doborând pe cei doi plutonieri. Milea Benone a băgat baioneta într-unul, iar Arsenescu, care era bun trăgător, folosind amândouă mâinile, a croit drumul pe care au dispărut cu toții. El personal a ieșit pe ușa principală mânuind uluitor de repede cele două pistoale din mâini, ca-n filme. Soldații s-au dezmeticit după dispariția partizanilor și au deschis foc în vânt.

După acest eșec, securiștii s-au împărțit în grupuri și au plecat pe la casele indicate ca având legătură cu partizanii. Unul a ajuns și la preotul Ion Drăgoi unde a găsit bunica și doi copii. Preotul tocmai se întorcea de peste dealuri când cineva i-a strigat să fugă căci vine Securitatea. El s-a ascuns și de pe măgură a privit spectacolul ce a urmat. O fată a fugit și a anunțat pe Cornel Drăgoi, băiatul preotului. Acesta a fugit imediat sărind 5 garduri, prin grădini, urmărit cu pistoalele. Ajungând la marginea lacului a mers puțin pe potecă și a intrat în apă, îmbrăcat cum era, sub o scândură ce folosea drept punte pentru pescarii cu undița. Securiștii care-l urmăreau au fost îndreptați pe piste false de

Samoilă Nicolae. Și au fugit așa până la oficiul telefonic de unde au făcut cale-ntoarsă. La înapoiere l-au văzut pe Cornel Drăgoi care scosese capul din apă numai cât să respire. El și cu Victoria Arnăuțoiu au fost singurii arestați în acea zi de duminică. Preotul continua să privească neputincios la arestarea copilului său. Toma Arnăuțoiu fusese rănit la un picior, dar a reușit să ajungă din urmă grupul și să se retragă în ascunzătoarea de la izvorul Grosului.

În cursul lunii iulie 1949 partizanii s-au împărțit în două grupuri: unul condus de Gheorghe Arsenescu, iar celălalt de Toma Arnăuțoiu. Grupurile țineau legătura între ele. Schimbându-și locul pentru a deruta Securitatea și pentru a-și procura alimente, îi găsim la scurt timp semnați la Gura Lespezilor, pentru a-l pedepsi pe Gheorghe Dobrescu, președintele cooperativei Mușetești, care era informatorul regimului.

Numărul partizanilor s-a mărit, printre ei făcându-și apariția: Ciolan Nicolae din comuna Petroșani și Gheorghe Mihai, Pățitu Ion, Pățitu Nicolae, Săndoiu Ion, Adămoiu Nicolae, toți din comuna Nucșoara.

Tot în luna septembrie, partizanii sunt semnați întorcându-se de la "Cruce" și mergând pe valea Plășorului unde au întâlnit oamenii coborând cu brânză de la stână. Li s-a dat și lor ca să aibă de mâncare, bineînțeles după ce au cerut, pentru ca oamenii să nu fie bănuți că pactizează cu ei. Ba i-au pus să strige și lozinci împotriva regimului. S-au tras focuri de armă în aer, ca să se poată spune că au fost obligați să procedeze astfel. Oamenii fiind din regiune, erau cu sufletul alături de ei și-i ajutau de câte ori aveau ocazia.

Colonelul Gheorghe Arsenescu urma să se întâlnească în luna noiembrie 1949 în comuna Bughea de Sus, din apropierea orașului Cîmpulung-Muscel, la sora lui Chircă Ionel, cu niște ofițeri. Se pare că a fost trădat de Ionel Chircă, care se întâlnise cu maiorul Marin de la Securitatea din Pitești, A fost trimis Popescu Moangă cu o echipă de securiști. Gheorghe Arsenescu cu Nicolae Chircă (rudă cu Ion) și cu Mămăligă Gheorghe au picat în cursă. Ciolan fusese deja arestat, în ultimul moment Arsenescu își dă seama de pericol, se dezbracă de haină și fuge din încercuire. Mămăligă a fugit și el, dar a fost reperat după cămașă și l-au rănit; a reușit totuși să scape pentru încă zece luni. La câteva zile a fost împușcat și Chircă Ion de către Mămăligă, deoarece se dovedise că trădase Securității întâlnirea de la Bughea de Sus.

Gheorghe Arsenescu fuge și se adăpostește la Iosif Marinescu, perceptorul din comuna Mățău de lângă Cîmpulung, și se ascunde într-o groapă săpată sub cameră. Nicula s-a dus și a anunțat Securitatea unde se găsește ascuns. Cîrnu a venit de la Pitești și a împânzit grădina perceptorului cu soldați. Arsenescu, cu prezența lui de spirit, a ieșit și s-a strecurat printre ei strigând "dă-i! trage, mă!" și dus a fost. Nu a mai fost prins până în 1960, și atunci printr-o trădare.

Conducerea grupului a fost luată de Toma Arnăuțoiu și de fratele său, Petre. Partizanii s-au retras în munte pentru a petrece iarna.

După ieșirea din acțiune a lui Gheorghe Arsenescu, Milea Benone s-a predat și a fost condamnat la muncă silnică pe viață, iar după arestarea grupului Arnăuțoiu, a fost rejudecat și executat cu tot lotul, pe 21 iulie 1959.

După ce frații Arnăuțoiu și Gheorghe Arsenescu au scăpat din încercuirea din 19 iulie, în comună s-a instalat un detașament operativ și represiv, care mult timp i-a terorizat pe țărani; erau acostăți toți suspecții care treceau pe acolo. Legăturile satului cu exteriorul au fost tăiate. Singura sursă de aprovizionare a locuitorilor o constituiau ciobanii care veneau cu brânză și bruma de rezerve ce o mai aveau prin casă. În plus țărani erau obligați să asigure și mâncarea pentru noii ocupanți ai satelor. Unul din cadrele superioare securiste, cu "experiență", își freca palmele în primărie afirmând că a doua zi îl va aduce pe Tomiță legat pe cal. La întoarcerea din misiune erau legați pe cai cadrul superior și coada de topor din sat, care-i servise drept călăuză.

În luna septembrie 1949, țăranul Daniil Popescu, fiul preotului Victor Pupescu din Nucșoara, cu sprijinul lui Luca Florea din Brădetu, pădurar la Ocolul Silvic local, a contactat grupul de rezistență la punctul "Varnița Ulmu" ajutat fiind și de Ion Mierliță. Cu această ocazie a dat celor din grup alimente și țigări și a purtat discuții cu privire la soarta părinților și rudelor familiei Arnăuțoiu, arestați încă din ziua confruntării armate cu securiștii. Despre această întâlnire, Securitatea nu a fost informată decât în anul 1958, în urma denunțului făcut de pădurarul Luca Florea. Între anii 1949-1955, preotul Victor Popescu a acordat de mai multe ori ajutoare în alimente, trimise grupului prin diverși locuitori care păstrau contactul. Deși unii săteni au fost descoperiți și arestați, implicarea preotului în sprijinirea grupului de partizani nu a fost dovedită decât în anul 1958, după arestarea ultimilor membri ai rezistenței.

În anul 1949 a fost arestată preoteasa Ecaterina Drăgoi și a fost chinuită în mod barbar de colonelul de Securitate Mihăilă, de la Pitești. Pe data de 15 decembrie, același an, a mai fost arestat

Preda Ion, născut la Nucșoara pe 27 februarie 1907 și a fost condamnat la cinci ani pentru legături cu mișcarea de rezistență, executând pedeapsa la Peninsula și Ovidiu. După eliberare a fost din nou arestat, pe 22 iunie 1958, și condamnat de data aceasta la 25 de ani pentru reluarea legăturilor cu cei din munți.

Pe data de 2 noiembrie 1949 a fost arestat învățătorul Virgil Marinescu din comuna Nucșoara și va sta în temniță până în aprilie 1964. Băiatul lui, Alexandru Marinescu, va fi și el arestat pe 2 martie 1950 și va sta peste opt ani închis, până pe 6 iunie 1958, când va fi eliberat numai pentru o jumătate de an, deoarece pe 26 ianuarie 1958 va fi rearestat până pe data de 29 august 1964. Un alt frate al lui a plecat pe 3 martie 1950 să întregască grupul partizanilor. Este vorba de Ionel Marinescu, care făcuse liceul militar și care, după doi ani și jumătate va avea o moarte tragică. Nenorocirile se țineau lanț în sînul familiilor din Nucșoara; și soția învățătorului, Ecaterina Marinescu, a fost arestată în același an, adică pe 16 noiembrie 1950, făcând 5 ani de închisoare, până în iunie 1955.

Mămăligă Gheorghe, din Nucșoara, a fost împușcat mortal pe data de 6 iunie 1950, în munte. Tot în aceeași lună, Marinescu Ion, Jubleanu Constantin-Tică, Jubleanu Titu și Jubleanu Marioara urmăresc pedepsirea unor activiști ce terorizau satul Nucșoara și se deplasează în muntele Căpățîna unde aveau loc de întâlnire cu frații Arnăuțoiu și Maria Plop, care veneau din munții Gălășescu. Săndoia Gheorghe, cioban, care era informatorul Securității, a reușii să scape cu fuga.

Pe 7 august, când o parte din partizani coborau pe valea râului Vîlsan, au fost surprinși de un grup de securiști condus de locotenentul major Ghiță Alexandru, care a deschis foc asupra lor, somându-i. Acțiunea se petrecea cam în dreptul muntelui Dobrogeanu și a avut loc pe 7 august. Partizanii au ripostat deschizând focul: atât Jublenii, cât și Ionel Marinescu. Maria Jubleanu striga: "trage, Titule, ca să scape băieții!". Și într-adevăr locotenentul și caporalul Balaciu Ion au fost omorâți.

Arestările continuă în satul Nucșoara și Poinărei. Preotul Drăgoi Ion a fost arestat în comuna Vîlsănești și a fost chinuit până în anul 1959, când a fost prinsă conducerea organizației, și a fost executat la Jilava; în aprilie 1950 fusese arestată Maria Popescu, soția învățătorului din Poinăici, care a stat în închisoare până în 1954, când au eliberat-o. Soțul ei, Popescu Gheorghe, a fost arestat în noiembrie același an și a stat închis până în 1956, când i s-a dat domiciliu obligatoriu. De acolo a fost re-arestat în iunie 1959.

Pe data de 2 septembrie a avut loc o ciocnire armată în muntele Gălășescu, cu agenți ai Securității deghizați în turiști. Cu altă ocazie, în muntele Berevoiu au înconjurat cabana unde se adunaseră muncitorii pentru a fi prelucrați în legătură cu partizanii care circulau prin regiune. Toma Arnăuțoiu a intrat înăuntru, a ținut un discurs împotriva regimului care distrugea țara, punând-o la dispoziția rușilor. Maria Plop a distrus tablourile ce se aflau pe pereți.

Se făceau presiuni din ce în ce mai mari asupra sătenilor pentru a-i denunța pe partizani, și pentru ca presiunile să fie și mai mari se trecea și la arestări.

Preoții Andreescu Nicolae, din comuna Poinărei și Constantinescu Ion, din aceeași comună, au început să se ocupe din 1952 de aprovizionarea cu arme și alimente a celor urmăriți de Securitate, în 1959 vor fi și ei executați.

Cabanele și stănele sunt colindate tot mai des de către partizani pentru că legaturile cu satele le fuseseră tăiate. Și deplasările le făceau cât mai des pentru a deruta Securitatea. Astfel, aceasta primea informații cât mai diversificate cu privire la pozițiile partizanilor. Prezența lor este semnalată în 1952 când la Gruisor, când la Zîrna, Pecineaga, Brătîla, Robița, Firești, Valea Lespezi, Năneasa, Udrea, Dobroneaga, ori în muntele Drăghia sau chiar în Bucegi, pentru derulare. Astfel pe 2 august 1952 securiștii trec pe la stănele presărate de-a lungul Dîmboviței și pe 17-18 august își fac simțită prezența la Padina. Pe data de 7 septembrie 1952 este omorât Marinescu Ionel, în condiții neelucidate.

Tot în toamna lui 1952 este arestată preoteasa Justina Constantinescu din comuna Poinărei, care îi ajutase foarte mult pe cei fugiți și care după tortură a stat 5 ani în temnițele comuniste.

În anul 1953 cei din grupul "Haiducii Muscelului" se retrag spre comuna Poinărei și în apropiere de aceasta, la "Rîpa Colțului", își fac un adăpost principal; de aici vor ieși numai la nevoie, pentru aprovizionare, deoarece puterile se întetesc pe urmele lor. Sunt făcute noi recrutări, printre care Tomeci Gheorghe cu soția lui, Elisabeta, Sorescu Nicolae, Sorescu Gheorghe, Sorescu Maria și alții.

Acțiunea lor se îndreaptă și spre pedepsirea cozilor de topor care îi terorizau pe țăranii din comunele Corbi, Stănești, Brăduleț, Nucșoara... Legăturile cu oamenii de încredere încep să fie făcute prin căsuțe poștale pentru a-i feri de arestări. Un anume Grigore Ion, zis Lepărau, le procură un aparat de radio pentru a putea asculta știrile posturilor străine. Fata preotului Nicolae Constantinescu va fi bănuită că i-a ajutat pe partizani cu alimente între 1954-57. Căsătorită Pedruț, a fost numită profesoară de istorie la Cobadin. De acolo a fost arestată pe 21 iunie 1958 și a primii 12 ani prin sentința 174-21

septembrie 1959. Pe data de 18 septembrie 1958 născuse în temnița de la Văcărești pe Justina-Libertatea, care a trebuit să stea închisă cu mama ei.

Dar cu doi ani înainte, în anul 1956, răsărise o "Floare de colț" în voievodatul partizanilor. S-a născut Oana, fata Măriei și a lui Tomiță. Pe lingă bucurie au apărut și mai multe griji.

Anul următor s-au întors din închisoare părinții, Iancu și Laurenția Arnăuțoiu, după 7 ani de detenție. Locuitorii comunei l-au întâmpinat pe învățătorul lor cu bucurie și simpatie conducându-l trei kilometri până la Nucșoara.

Tot în acest an, preotul Vasile Popescu a fost anchetat și torturat timp de 36 de ore, într-un pavilion al băii de la stațiunea Brădetu, de către ofițerii de securitate Ploscaru și Zamfirescu, pentru a-l determina să recunoască oficierea botezului Oanei. Nici de această dată ancheta n-a reușit să obțină probele pentru arestarea preotului. Adevărul s-a stabilit numai după arestarea grupului partizanilor în 1958.

Pentru a deruta pe urmăritori, bărbații din grup apăreau pentru scurt timp în munte, se făceau văzuți, și goana pornea după ei, în timp ce se retrăgeau cu atenție spre grotă de la Poinărei.

Arestările din "Grupul Nucșoara"

După anul 1955 grupul de conducere al partizanilor era ascuns în pădurea Aluniș, într-o grotă naturală situată la marginea comunei Poinărei.

Între 1-5 aprilie 1958 frații Toma și Petre Arnăuțoiu au fost invitați de inginerul agronom Grigore Poinăreanu la o povarnă (cazan cu țuică), din satul Poinărei (Corbi). Aici au fost înconjuțați de securiști, conduși de locotenent-major Bădicuț Tănase și Micuțelu, în urma unui denunț lesne de înțeles, convinși fiind că somniferul pus în țuică își va face efectul.

Cei doi frați Arnăuțoiu au deschis focul și au reușit să iasă din încercuire prin livezi. Petre Arnăuțoiu a fost împușcat în picior și după câteva sute de metri a fost prins; Toma Arnăuțoiu a fost și el capturat ceva mai departe de povarnă.

Cei doi frați au fost duși la grotă unde erau ascunși ceilalți.

Toma Arnăuțoiu a fost obligat să ceară celor din grotă să se predea pentru că nu mai era nici o scăpare. Securiștii i-au arătat pe cei doi arestați.

Fundul "grotei" se găsea la 6-7 metri adâncime. Tânărul Ion Jubleanu a ajutat-o pe Maria Plop să iasă împreună cu fetița de 2 ani. După ce cele două ființe au coborât pe platou, Titu Jubleanu a ridicat scara și a spus că el nu se predă. A urmat un intens schimb de focuri în care Jubleanu a tras până la ultimul cartuș doborând mulți securiști, printre care locotenent-major Enache Aurică. Titu Jubleanu s-a aruncat cu grenada în grotă, de unde a fost scos mort.

La două-trei zile după ce arestații au fost duși la Pitești, s-a trecut la arestarea principalilor acuzați: preotul Ion Drăgoi, Iancu și Laurenția Arnăuțoiu care fuseseră eliberați în 1955, Alexandru Moldoveanu, preoții Ion Andreescu și Constantinescu din comuna Corbșori, frații Gheorghe și Ion Popescu din comuna Poinărei și alții.

În lotul principal al organizației de rezistență împotriva comunismului au fost executați 17 bravi partizani. Printre ei se numără:

Frații Petre și Toma Arnăuțoiu, colonelul Gheorghe Arsenescu, preoții Nicolae Andreescu, Constantinescu Ion, Ion Drăgoi, Alexandru Moldoveanu, învățătorul Gheorghe Popescu, Ion Popescu, Nicolae Sorescu (ciobanul care s-a opus la povarnă securiștilor), învățătorul Ion Mica, Nicolae Sufan și alții.

Sentința a fost executată pe 21 iulie 1959 la Jilava.

După arestarea fraților Arnăuțoiu și până la executarea lor au avut loc sute de arestări.

În luna aprilie 1959, în noaptea de 18 spre 19, preotul Victor Popescu a fost ridicat de la domiciliul său din comuna Brădet-Argeș, iar fiul Daniel de la domiciliul din București și au fost deținuți amândoi în arestul Securității din Pitești. După numeroase ședințe de anchetă, unele însoțite de torturi, confruntări cu alți deținuți implicați în dosarele grupului, dar niciodată cu frații Toma și Petre Arnăuțoiu, ancheta a probat vinovăția de favorizare a infracțiunii de organizare în grup "terorist" (în limbajul Securității), prevăzută de art. 207 al. 1 cp., republicat la 27 februarie 1948. Au fost judecați la data de 4 noiembrie 1959 și condamnați: tatăl, preotul Victor Popescu, la 8 ani închisoare corecțională, 5 ani interdicție corecțională și confiscarea totală a averii, și fiul, la 5 ani închisoare corecțională, 4 ani interdicție corecțională și confiscarea totală a averii. Preotul a fost eliberat în vara anului 1964, iar fiul

în noiembrie 1961 printr-un decret de grațiere motivat de faptul că fiind medic veterinar era necesar acțiunii de consolidare a agriculturii recent colectivizate.

Adevărul întreg, precum și sutele de condamnări pronunțate de Tribunalul Militar al Regiunii a III-a Militare București, nu poate fi cunoscut decât din dosarele cu peste 10.000 de pagini întocmite de Securitatea din Pitești și care privesc grupul de rezistență anticomunistă Arnăuțiu-Arsenescu care a activat peste 10 ani în zona Munților Făgărași. La aceste dosare nu s-a permis accesul nici unuia din supraviețuitorii temnițelor comuniste, dezvăluirile urmând a fi făcute numai după consolidarea democrației în țară, care 45 de ani a stat sub teroarea comunistă.

În procesele intentate persoanelor implicate în această acțiune de rezistență anticomunistă s-au pronunțat și s-au executat pedepse de sute de ani, precum și 17 condamnări la moarte executate pe 21 iulie 1959 la închisoarea Jilava. Printre cei condamnați la moarte au fost și frații Toma și Petre Arnăuțiu. În detenție au rămas părinții acestora și alți mulți condamnați.

Suferințele supraviețuitorilor din temnițele comuniste nu s-au încheiat odată cu eliberarea din închisori, ele continuând sub cele mai diverse și sofisticate forme, până la prăbușirea sistemului comunist începută odată cu revoluția din decembrie 1989, când întregul popor, ajuns la limita oricărei sfinte răbdări, a distrus dictatura ceaușisto-comunistă, plătind cu numeroase jertfe de sânge ale tineretului acestor pământuri strămoșești.

Date importante au fost furnizate de doctorul veterinar Daniil Popescu din Argeș, arestat și condamnat în acest grup, precum și de Cornel Drăgoi.

Aria de acțiune a partizanilor

Deși la început colaborarea dintre frații Arnăuțiu și Gheorghe Arsenescu a fost strânsă, nu după mult timp s-au despărțit. O fostă ordonanță l-a reclamat pe colonelul Arsenescu că are materiale și arme ascunse prin clăile de fân. O parte din acestea au fost depistate prin trădare. Se pare că din anul 1952 colonelul Arsenescu s-a retras complet, ascunzându-se până prin 1959 când a fost arestat, în urma unui denunț.

Conducerea partizanilor a trecut sub frații Arnăuțiu și este cunoscută sub denumirea de "Gruparea Nucșoara" sau "Haiducii Muscelului".

Sub această denumire se identifică de fapt partizanii cuprinși între râul Topolog și Dîmbovița. Ca demarcație spre sud am putea socoti o linie ce pornește din comuna Sălătruc (pe Topolog), trece pe la Arefu, Căpățineni (pe Argeș), Brădetu (pe Vîlsan), Nucșoara și Slatina (pe râul Doamnei), Cîndești (pe Bratia), Lerești (pe râul Tîrgului), mergând pe la nord de Rucăr, mai departe pe Răușor, peste Pleașa Podasei până la Cheile Dîmbovicioarei.

La nord de această linie domnea partizanul român de pe versantul sudic al Făgărașului, care se învecina la nord cu fratele lui din grupul lui Gavrilă.

Cine cunoaște configurația terenului își poate imagina libertatea ce domnea în această țară de piatră și năzuință românească, unde drumurile sălbatice te conduceau prin pădurea care tăcea ca și piatra pe care o călcâi, tulburată doar spre vecernii de vreun cântec de caval, îmbiindu-te să mergi spre obârșie și să te crezi stăpânul spațiului mioritic.

Această regiune, caracterizată prin dealuri înalte, dar cu pante ușoare ce fac legătura între munte și deal, formează o salbă de depresiuni în jurul masivelor maiestuoase ale Negoii și Moldoveanului: Cîmpulung-Muscel (pe râul Tîrgului), Nucșoara-Corbi (pe râul Doamnei), Brădet (pe râul Vîlsan), Aref (pe râul Argeș), Sălătruc (pe râul Topolog) și Jiblea.

Unul din centrele de rezistență de durată a fost în triunghiul Sălătruc-Arefu-Rudeni. Mulți săteni de pe valea Topologului și mai ales de la Șuiei s-au retras în catacombele naturale din apropierea satului Cărpenișu, de pe pârâul cu același nume. Pădurea deasă de jugastru și carpen, în special, care a dat și numele împrejurimii, acoperea de minune aceste grote în care se ascundeau partizanii. Aici își făcuseră depozite de alimente și îmbrăcăminte. De aici plecau să aprovizioneze și alte locuri, când situația devenea precară acolo.

Găsindu-se în apropiere de întretăierea drumurilor Curtea de Argeș-Valea Danului-Berislăvești-Călimănești, cu drumul ce venea de jos pe valea Topologului și de la Cepari și se bifurca spre Rucăr-Goranu-Rîmnicu Vîlcea, aceste ascunzișuri naturale, mascate de rădăcinile copacilor, puteau fi ușor aprovizionate din timp și fără a da de bănuț, pentru a se evita efectuarea acestei operațiuni iarna, când urmele pe zăpadă constituiau un indiciu în depistarea partizanilor. Aici se instalase și un atelier de croitorie, unde croitorul Dincuță din comuna Șuiei își adusese chiar și o mașină de cusut și se ocupa de

repararea hainelor uzate. Femeile și fetele erau cele care cărau alimente de la locurile de depozitare din sate. O fată din regiune, Margareta, îmi povestea că mama ei făcea pâine în cuptor, cât mai mare, pe care o căra în straiță, pusă după gât, având iarbă deasupra. Le ducea și mălai, pentru ca, atunci când nu putea merge la ei, să-și prepare singuri mămăliga, în timpul rece erau nevoiți să-și facă foc în ascunzătoare și să-și pregătească ceva cald de mâncare. Dar cu toate măsurile de precauție, nu și-au dat seama că din cauza norilor deși, persistenți, fumul plecat pe firul văii atrăgea atenția securiștilor, care astfel le-au descoperit grotelile.

În anul 1951 regiunea Șuiei a fost ocupată de peste 30 de camioane pline cu ostași și armament greu. Trei zile și trei nopți oamenii n-au putut ieși afară din case. Peste tot se făceau percheziții și arestări. Camioane după camioane cărau oamenii prin valea Danului-Curtea de Argeș, la Pitești. Chinurile începeau odată cu ridicarea și continua la Pitești unde bestialitățile nu cunoșteau limită.

Din conducerea acestor trupe de Securitate care au terorizat regiunea, au putut totuși să fie identificați, dar numai o mică parte: Tericeanu, Bădica Ilie (fost zugrav la Craiova, ajuns general de Securitate), Drăghici Alexandru (ajuns ministru), Stănculescu, State (ajuns general), Dincă Ion (ajuns în Comitetul Central). Baza operațională era formată, pe lângă trupele Regimentului 1 Securitate de la Băneasa, și din activiștii și securiștii din regiune.

După trei ani de rezistență, acest grup a fost arestat.

Nume și întâmplări despre oamenii care s-au împotrivit regimului comunist în această regiune:

Silișteanu, un om înstărit care, din cauza persecuțiilor, împreună cu soția, au luat calea codrului.

Preotul Donescu Nicolae, din comuna Șuiei, a fost împușcat pentru că a botezat copilul lui Silișteanu, născut în catacombe, precum și pentru alte fapte creștinești săvârșite în timpul prigoanei împotriva neamului românesc.

Se mai vorbește de preotul Dinescu Haralambie, socotit ca duhovnicul partizanilor din Făgăraș, care de asemenea a fost împușcat în 1952.

Învățătorul Dorobanțu, din comuna Cărpiniș, a avut o soartă tragică. Fata lui voia să se căsătorească cu un ofițer de Securitate. El însă s-a opus spunând că e mai bine să moară decât să-și știe fata măritată cu un astfel de om. După ce securistul a împușcat un partizan în regiunea Șuiei, l-a obligat pe învățător să meargă să-l recunoască pe mort. Când Dorobanțu s-a aplecat, să-l identifice, securistul a scos pistolul și l-a descărcat în capul acestuia. Fata s-a măritat cu ucigașul tatălui său.

Învățătorul Dumitrescu Gheorghe din comuna Rudeni a dispărut. Agenții care împuiau satele se duceau acasă pe la cei urmăriți, dădeau bomboane copiilor, cerându-le să spună unde e tatăl lor. Văzând că nu primesc nici un răspuns, le luau bomboanele din mână, scoțându-le chiar și din gură, cu promisiunea că, atunci când vor spune, vor primi și mai multe. Până la sfârșit învățătorul a fost găsit ascuns în casă într-o groapă ce-i servise drept adăpost și unde ieșea numai când trebuia să mănânce. În acea groapă, care era mai mică decât o carceră, a stat trei zile. A fost arestat și condamnat. A murit în anul 1965, la foarte scurt timp după ce s-a eliberat de la Aiud.

Un alt învățător, Dumitrescu Alexandru, din comuna Șuiei, a fost de asemenea condamnat în lotul partizanilor.

Se poate spune că intelectualii satelor, în mare parte, la această dată erau alături de țăranii care sufereau din cauza unui regim spoliator. De fapt închisorile au cunoscut un mare număr de preoți și învățători, din toate ținuturile românești, care nu și-au dezmințit misiunea de făclieri ai satelor.

Profesorul Ștefănescu de la Școala de Meserii din regiune, bănuțat a fi opozant al regimului comunist și sprijinitor al partizanilor, a fost găsit împușcat și aruncat într-un șanț de pe marginea drumului.

Cam în același timp un avocat radiat din Barou a fost de asemenea găsit împușcat într-un șanț. Toate aceste sălbătici se făceau pentru a înspăimânta populația.

Preotul Rudeanu, originar din comuna Rudeni, profesor la Rîmnicu Vâlcea, refuzând să se încadreze pe linia comunistă, a fost dat afară din învățământ. Fiind bănuțat că ajută pe partizani, a fost bătut îngrozitor și la scurt timp după aceea a murit.

Un alt grup de partizani acționa în jurul localității Cîmpulung-Muscel. În luna iunie 1952, fiind surprinși la Furnicoși, membrii grupului, care se pare că erau legionari, s-au retras într-o casă lângă cantonul C.F.R., la intersecția cu șoseaua Cîmpulung-Pitești, și de acolo au deschis focul; în timpul luptei care a avut loc, trei partizani au fost împușcați mortal. Cel de al patrulea, Constantin D. Stănescu, fost elev al Liceului Militar, originar din comuna Țigănești-Topoloveni, a căzut grav rănit. El era de fapt șeful acestui grup. În drum spre spital a murit. Cu această ocazie au mai fost arestați: Dumitru Stănescu, tatăl lui, care a murit în închisoare; Marioara Ionescu-Lungu, soția lui, și Sabina Ionescu din aceeași comună. Ultimele două au trecut prin închisoarea Miercurea-Ciuc.

Tot din satul Țigănești-Topoloveni au mai trecut prin închisori în acea perioadă: preotul Gheorghe Tomescu, care murit la Botoșani în anul 1961; Gheorghită (Dodiță), fiul lui, student la Farmacie; Fiencheș, din comuna Călinești, care se pare că a murit în închisoare; Ionel Vălimăreanu, licențiat în teologie, fost director al Federalei Negru-Vodă din Cîmpulung; Furtunescu Gheorghe.

Securitatea a întreprins acțiuni de amploare împotriva partizanilor de pe versantul sudic al Munților Făgăraș, în primul rând au împânzit satele cu sute de agenți civili. Lumea nu mai avea curajul să iasă pe dealuri pentru a-și cultiva pământul sau a strânge recolta. La cel mai mic denunț se trecea la arestarea și schingiuirea celui vândut de vreo iudă. Era timpul răzbunărilor.

Securiștii, îmbrăcați ca ciobani, cu pistolul-mitralieră sub sarică, colindau muscelele și stânele în căutarea partizanilor. Uneori rămăneau la stâne în așteptarea venirii lor pentru aprovizionarea cu mâncare.

Îndrăgostiții de natură nu mai aveau curajul să meargă pe munte din cauza agenților care mișunau și nicidecum din a partizanilor, care nu aveau de lucru decât cu comuniștii și uneltele lor. Rareori se mai încumeta cineva să mai ajungă până la cabana Cumpăna, care se găsea în zona de exploatare forestieră, la capătul liniei ferate. Chiar printre muncitorii forestieri fuseseră infiltrați agenți pentru a putea observa prezența oamenilor străini sau chiar a acelor lucrători ce ar fi putut aproviziona pe partizani. Această situație de alarmă în regiune a durat un deceniu, cam până prin 1957 -1958, când au fost arestați ultimii partizani.

În această perioadă de dominație a partizanilor, satele au fost depopulate, locuitorii luând drumul închisorilor, bineînțeles după ce erau schingiuiți. Localitățile cele mai greu lovite de Securitate, această calamitate ce s-a abătut asupra României, au fost: Albești, Alunișu, Aninoasa, Arefu, Berevoești, Bocănița, Bughea, Bumășești, Dîmbovicioara, Domnești, Dragoslavele, Fîntăneni, Gideni, Groși, Furnicoși, Lerești, Mățau, Mușetești, Mărcuș, Malu, Mănești, Negrești, Nucșoara, Oești, Pământenii, Poderi, Păuleni, Răceni, Rudeni, Rucăr, Sălătruc, Stănești, Stroești, Stoenești, Suslănești, Șuiei, Turburea, Valea Danului, Valea Ursului, Vernești, Vîlsănești, Voinești, Ungureni și Zboghidești.

Întâmplările prin care au trecut țărani din aceste localități te îngrozeau când le ascultai; de asemenea și motivele pentru care au fost arestați. Trecuseră prin clipe tot atât de groaznice ca și ale partizanilor din Banat cu care se găseau acum împreună prin iadul închisorilor comuniste, supuși de data aceasta la alte torturi.

Unii dăduseră sau nu un caș sau poame, dar recunoscuseră, mai mult pentru a scăpa de chinuri. Alții au dat un flanel sau o căciulă unui nepot, care le transmisese altuia, care la rândul lui se dovedise că strângea îmbrăcăminte pentru partizani. Acum se găseau împreună, fuseseră chinuiți pentru același lucru, deși nu se cunoscuseră vreodată. Și pentru aceasta făceau câte 5-10 ani închisoare.

Printre cei care au fost reținuți, din numărul mare de arestați, subliniem o serie, urmând ca ulterior să fie cunoscute și celelalte:

Arnăuțoiu Petre și Arnăuțoiu Toma (executați), Arnăuțoiu Iancu și Arnăuțoiu Laurenția (părinți, morți în temniță), Arnăuțoiu Victoria, Arnăuțoiu Anton, Arnăuțoiu Ioana, Florea Elena (născută Arnăuțoiu), Arsenescu Gheorghe (executat), Andreescu Nicolae (preot, executat), Andreescu Maria (preoteasă), Andreescu Ion, Adămoiu Nicoiaie, Alecu Eugen și Alecu Ion (din comuna Golești-Brăduleț), Andrei Gheorghe (mort la canal), Bălțel Petre, Băsoiu Filoftea, Băsoiu Gheorghe și Băsoiu Nicolae (toți din Stănești), Belu Gheorghe, Belu Ion, Belu Laurenția și Belu Vasile (toți din comuna Nucșoara), Berevoianu Victor-Vică și Berevoianu Titel (ambii din satul Slatina de Nucșoara), Borjag Gheorghe (din Domnești), Butoi Gheorghe (din comuna Brăduleț), Beija Petic (Nucșoara), Cîrstea (din Arefu), Chircă Aurel (executat), Chircă Ion (mort în munte), Chircă Elena (moartă în munte), Chircă Ion, Chircă Eugen, Chircă Gheorghe, Chircă Marina, Chircă Nicolae și Chircă Aurica (toți din Nucșoara), Ciolan Nicolae și Ciolan Traian (din comuna Pietroșani), Cocuță Nicolae, Coman Victoria, Comăndășescu Justina și Comăndășescu Mucenic (amândoi din comuna Stănești, morți în temniță), Cojocar (căpitan), Constantinescu Ion (preot, executat) și Constantinescu Justina (preoteasă din Poinăreni), Cosiea Aurica (Nucșoara), Cotenescu (preot în Stănești), Cujbescu Toma (Nucșoara), Dămățeanu Ion (doctor din comuna Corbi), Deriroiu Nicolae și Deriroiu Simion (ambii din comuna Nucșoara), Diaconu Ion (Poinărei), Diaconescu Andrei și Diaconescu Nicolae (ambii din Nucșoara), Drăgoi Cornel (student), Drăgoi Ion (preot, executat), Drăgoi (preoteasă), toți trei din aceeași familie, din comuna Nucșoara, Dudaș Ion (Brădet), Dragomirescu Ilie (preot din Cîmpulung-Muscel), Dumitrașcu Minai (din Corbi), Dumitrescu Luca (Nucșoara), Dumitrescu (plutonier de jandarmi), Enescu Nicolae (din comuna Petrești), Florea Ion (din comuna Nucșoara), Grigore Ion Lepărău, Grigore Ion-Podea, Grigore Nicolae (mort în temniță), toți trei din comuna Domnești, Greculescu Constantin (mort în închisoare), Greculescu (învățător din Lăicăi), Iacobescu Nicolae (din comuna Pietroșani),

Iliescu Nicolae, Ionescu Nicolae (șef de post în comuna Nucșoara, care a pactizat cu mișcarea de rezistență), Jubleanu Ion, Jubleanu Maria (moartă în luptele din munți), Jubleanu Tica (moartă în luptele din munți), Jubleanu Titu (a luptat până la ultimul cartuș și după aceea s-a sinucis cu ultima grenadă), toți din comuna Nucșoara, Lemnaru Ion (învățător), Lemnaru Elena, Lemnaru Iulia (toți din Nucșoara), Luca Petrică (din comuna Domnești), Manolescu Nela, Manolescu Virgil (din comuna Brădeiu), Maricescu Nicolae (executat), Marinescu Alexandru, Marinescu Ion (omorât în munte), Marinescu Ecaterina, Marinescu Virgil (învățător), Marinescu Vândă (toți din comuna Nucșoara), Matei Constanța (din Nucșoara), Mălureanu Ecaterina (din Nucșoara), Mămăligă Gheorghe (din Basarabia, refugiat, stabilit în comuna Nucșoara, a murit în munți), Mănescu Nicolae (din Nucșoara), Mica Ion (executat), Mica Elena (amândoi din comuna Corbi), Mihai Gheorghe (din Nucșoara), Milea Benone (executat), Milea Nicolae (amândoi din Nucșoara), Moldoveanu Alexandru (învățător din Nucșoara, executat), Năstase Ecaterina (din Nucșoara), Nicolae Petre (din comuna Domnești), Nițu Iosif (din Pietroșani), Nițu Nicolae (învățător din Pietroșani, executat), Oproiu Ion (din comuna Nucșoara), Paul Paul și Paul Gheorghe (din comuna Brăduleț), Pasai Constantin, Pățitu Gheorghe, Pățitu Ion și Pățitu Nicolae (toți din comuna Nucșoara), Plop Maria-Arnăuțoiu (moartă în temnița de la Miercurea Ciuc), Pascu Vasile (din comuna Slatina-Nucșoara), Popescu Constantin (executat), Popescu Constantin, Popescu Daniil, Popescu Eugen, Popescu Gheorghe (învățător din Poinărei, executat), Popescu Maria (soție, din Poinărei), Popescu Ion (învățător din Nucșoara), Popescu Petre (din comuna Mușetești), Popescu Victor (preot), Preda Ion, Preda A. Maria (toți din comuna Domnești), Preduț Iuliana (fata preotului Constaminescu Ion din Poinărei, executat; ea a născut o fetiță în temnița de la Văcărești), Purnichescu (mort în luptă, proprietar de darac), Radu Libertatea, Rizea Elena-Elisabeta și Rizea Gheorghe (soț și soție din Nucșoara), Ruxandra Ion (din comuna Nucșoara), Roșea Ion (din comuna Cetățeni), Samoilă Constantin, Samoilă Laurenția și Samoilă Nicolae (toți din Nucșoara), Săndoiu Ion (din Nucșoara, executat), Săndulescu Constantin, Simion Ana, Stancescu Gheorghe și Stancescu Verona (din comuna Stănești), Sorescu Gheorghe, Sorescu Maria și Sorescu Nicolae (executat), toți trei din comuna Poinărei, Știrboiu Gheorghe Gigel (din comuna Nucșoara), Șufan Elena și Șufan Ion (omorât în ancheta de la Pitești, amândoi din comuna Nucșoara), Șușală Ion (din comuna Domnești, omorât în ancheta de la Securitate), Șuțu Luca (din comuna Domnești), Șuțu Nicolae (din Domnești), Șeitan Aurel (din comuna Șapte sate, de lângă Brașov), Tache Ion (din comuna Pietroșani), Tefeleu Constantin și Tefeleu Ion (ambii din comuna Slatina-Nucșoara), Tomeci Elisabeta (moartă în temniță), Tomeci Gheorghe (executat), amândoi din comuna Brăduleț, Tomeci Ion-Doru (din satul Galeș-Brăduleț), Vasilescu Nicolae (din comuna Domnești), Vișoianu Iosif-Titi (din comuna Domnești, a murit în temniță).

Tot din grupul Arsenescu-Arnăuțoiu au mai făcut parte: Bănățeanu (comuna Corbi-Argeș), Băncescu Verona (din Slatina-Nucșoara), Avrămuță Nicolae (mort la Poarta-Albă), Bunel Petre, Catrinu Alexandru (țaran din comuna Mateiașu), Hackenzelbern Gheorghe, Nicolae Pavel și Nicolae Maria (din Mățău-Cîmpulung), doctor Pîslaru Serafim (din Cîmpulung-Muscel), Postocă Apostol (în casa căruia a fost arestat colonelul Gh. Arsenescu care va fi executat în februarie 1962, la Jilava), Potcoavă Florian (contabil la "Concordia"), Predoiu Longin (țaran din Dragoslavele, care din 1950 a luptat de unul singur), Suțu Marin (din Domnești), Săndescu Vasile și Ion (din Cîmpulung), Suicescu Vasile, Rosetti Radu (inginer), Vijolan (inginer), Voicescu Florian (din Merișani-Argeș), Zechil Gheorghe și Zechil Ioan (din Rucăr)...

Aceștia au fost o parte din "Haiducii Muscelului" care au înscris o pagină de epopee în istoria luptei împotriva celui mai barbar sistem: orânduirea comunistă.